

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 90

Číslo: 36

5. září 2010

Cena: 7 Kč

17. ROČNÍK VARHANICKÉHO KURZU SE KONAL V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

Sobotní songová bohoslužba v Husově sboru v Českých Budějovicích na Palackého náměstí ukončila sedmnáctý ročník kurzu pro varhaníky a zpěváky naší církve, který celých sedmnáct let vede náhodský bratr farář a hudebník PaedDr. Zdeněk Kovalčík.

Letos jsme poprvé za těch sedmnáct let zavítali do plzeňské diecéze. Náboženská obec České Budějovice na Palackého náměstí pro nás připravila výborné zázemí.

Tradiční sobotní poznávací varhanní výlet směřoval nejprve do Českého Krumlova, kde nás přivítal bratr farář Lubomír Braný, který nám představil náš sbor i s varhanami a domluvil nám návštěvu varhan v kostele sv. Víta.

Bratr farář nás doprovodil i k poutnímu místu Kájov, kde jsme všichni obdivovali místní varhany. Naše cesta pak směřovala do Zlaté Koruny, kde jsme navštívili místní klášter.

Po prohlídce nás cesta zavedla do Trhových Svinů, kde nás přivítal Karel Filip. Kromě volnočasového střediska Domeček nás seznámil i s diakonickým zařízením Nazaret.

Naše kroky samozřejmě směřovaly i do našeho sboru v Trhových Svinech.

Celým výletem nás provázela ses-

tra Majka Heřmanová, za což jí patří velké poděkování.

Varhanický kurz je však především určen ke zdokonalování ve hře na varhany a zpěvu.

Celý týden nám bylo umožněno cvičit na varhany v Husově sboru na Palackého náměstí, v katedrále sv. Mikuláše a v kostele u Petrinů.

Kurz vyvrcholil pátečním koncertem konaným v našem sboru, kde varhaníci i zpěváci předvedli své umění.

Sbor zvládl nacvičit nelehké skladby za necelý týden a díky výbornému vedení našeho dirigenta i snaze všech účastníků se celý koncert vydařil a byl odměněn velkým potleskem přítomných posluchačů.

Závěrem patří velké poděkování našemu dirigentovi a vedoucímu celého kurzu Zdeňku Kovalčíkovi za neumdlévající nadšení předávat dál své znalosti a zkušenosti, sestře farářce Věře Majerové i celé českobudějovické náboženské obci za otevřenou náruč a celotýdenní pomoc nejen organizační a bratru spirituálovi Josefu Špakovi za vedení ranních i večerních pobožností.

Děkujeme všem, kteří nám, varhaníkům i zpěvákům, pomáhají v dalším hudebním i liturgickém rozvoji.

Hana Rohličková

PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR V ČELÁKOVICÍCH

V letošním roce jsme se v naší náboženské obci rozhodli vyzkoušet v letních dnech něco nového. Inspirovaly nás tzv. příměstské tábory, které pořádají domy dětí a mládeže skoro ve všech obcích a mēs-

tech. Zázemím pro náš farní tábor byl celý Husův sbor, tj. modlitebna, farní zahrada a služební byt sestry farářky. Tak ani nevádilo, že nám občas sprchlo. Vždyť není nic krásnějšího, než se v holínkách čvachtat kalužemi...

Tábor se konal od 9. do 13. srpna a vystřídal se na něm na 8 předškolních dětí. Jádro skupinky tvořily děti, které pravidelně docházejí na duchovní péči. Když se ráno kolem deváté děti sešly, hodinku si povídaly se sestrou farářkou na téma Poznáváme svět. Připomínaly si také některé biblické příběhy, naučily se novou písničku i modlitbu před jídlem. Další program pak zajistila sestra jáhenka a pastorační asistentka, protože ze sestry farářky se obratem stala táborová kuchařka, která bez problémů uvaří oběd pro deset vyhládlých táborníků.

Za ten týden měly děti opravdu pestrý program - vyluštily Prázdninový kvíz BTM a nakreslily k němu i obrázky, chodily k Labi krmít kachny s mláďaty a zkoumaly život

brouků, pavouků a hlemýžďů na farní zahradě. Modlitebna zase dětem posloužila jako výtvarná dílna, kde vybarvovaly omalovánky, malovaly prstovými barvami, nebo modelovaly z nové nelepivé a nepáchnoucí modelíny, která se může nechat vytvrdnout. Také chodník před sborem se občas proměnil v galerii dětských kreseb barevnými křídami.

Nejvíce radosti ale dětem udělali skauti z místního střediska Junáka, kteří jim postavili na zahradě stan s podsadou a připravili šipkovanou, na jejímž konci byl nalezen sladký poklad. Šipkovaná se pro velký úspěch musela třikrát opakovat a stan pak do konce tábora sloužil ke hrám a odpočinku s vyprávěním pohádek.

Zatímco rodiče pracovali, jejich děti si užily pět pozeňnaných prázdninových dní. A nás moc těší, že jsme jim to v našem Husově sboru umožnili.

Mira Poloprutská

ZVONY Z TAIZÉ

Taizé – když jsem poprvé slyšela tento název, vůbec jsem netušila, co znamená. Co to je? Kde to je? Co se tam děje? Co je na tom zajímavého a co to lidem přináší?

„Je to křesťanská ekumenická komunita ve Francii. Sjíždějí se tam lidé z celého světa a společně s bratry, kteří tam žijí, se třikrát denně modlí. Zajímavého tam není vůbec nic, není tam žádný supermarket ani koupaliště ani žádné jiné vyžití. Nic k vidění. Vozím tam mladé lidi, aby poznali, jak mohou žít křesťané,“ zněla odpověď našeho bratra faráře.

„Je to úžasné místo, kde cítíš přítomnost živého Boha. Načerpáš tam duchovní energii nejméně na rok a tobě, jako novokřtěnci, to můžu jenom doporučit,“ zněla odpověď sestry kázatelky.

„Tak a teď si to přeber,“ řekla jsem si a začala ve mně hlodat zvědavost společně s touhou poznat toto místo na vlastní kůži.

Bylo rozhodnuto.

A tak jsme se 10. července vydali autobusem Prostějov – Brno – Taizé na pouť do tohoto pro mě neznámého, ale lákavého místa. Už v autobuse vládla úžasná atmo-

sféra. Úplně jiná, než znáte z obyčejných zájezdů. Přátelství, klid, úsměv, tolerance – v dnešní době naprosto nečekané. Sešli jsme se lidé všech věkových skupin, od malých dětí až po „seniorát“ – jak jsme s oblibou říkali nám, starším poutníkům, a za celou cestu nenastal sebemenší problém.

A pak to přišlo. Konečně jsme byli u cíle naší cesty. Taizé – vysněné, tolik očekávané, mně doslova vyrazilo dech. Tisíce lidí všech národností a barev kůže proudilo sem a tam, se zavazadly i bez nich, ze všech stran bylo slyšet všechny jazyky světa a já tam stála uprostřed toho Babylónu se svojí češtinou a říkala jsem si: „Děvče, jsi ztracená. Jazyk neumíš žádný a jestli se tu ztratíš, už tě nenajdou.“ Byly to ovšem úplně zbytečné obavy. Od prvního okamžiku člověk zažívá něco nepopsatelného, neuvěřitelného, něco, co se nedá vypovědět, co se musí prožít. Na každém kroku vládnou neskutečně přátelská a milá atmosféra, i uprostřed tisíců lidí cítíte klid a mír. Lidé se navzájem zdraví, usmívají se na sebe, naváží hovor i přes jazykové bariéry a vy najednou cítíte, že se s nimi domluvíte. Všude kolem

vás je čisto a pořádek. Bezpečí. Nikde se nic nezamýká, vše je celý den i v noci otevřeno a nikdy se nic neztratí. Pro násince je to nepochopitelné. Ubytování i strava je skromné, ale i přesto skvělé. Každý má svoji postel nebo stan, nikdo nemá hlad ani žízeň, sociální zařízení je sice společné, ale vždy čisté. Všechno je perfektně zorganizované, díky pomoci všech poutníků, kteří se zapojují svou prací do chodu komunity, vše běží jako po drátkách.

Celý den, od rána do pozdního večera, je plně využitý, každou vteřinu zde prožijete naplno. Ráno začíná modlitbou společně s bratry. Tyto společné modlitby třikrát denně jsou skutečným zážitkem. Nejdříve začnou zvonit zvony a zvat vás do kostela. V tu chvíli necháte vše tak, jak je a spěcháte do chrámu najít si své místo. Tisíce lidí sedí vedle sebe na zemi, modlí se a chválí Hospodina ve všech jazycích. Sametové hlasy bratrů, kteří předčítají modlitby, vás hladi po duši a když zazní sborový zpěv tisíců poutníků, doslova oněmíte úžasem. Můžete se přidat nebo zavřít oči a jen naslouchat a nechat

Dokončení na str. 3

Na opravy a údržbu Památníku Mistra Jana Husa v Husinci můžete přispět i vy na účet:

43-570420277 / 0100

Variabilní symbol: 9

Pro náboženské obce: 9 + číslo náboženské obce

Svědectví o Božím jednání 1.

Jako zdravotní bratr jsem každodenně v kontaktu s nemocnými lidmi. Součástí mé služby je i tzv. komplexní observace nemocných. Přes svůj odborný ošetřovatelský název to není nic jiného než prosté pozorování stavu a potřeb nám zdravotníkům do péče svěřených lidí. A tak procházím pokoje a sleduji všechny možné detaily, které by mi mohly o pacientovi něco napovědět. Někdy si všimnu, že na stolu našeho klienta leží Bible, růženec, nějaký svatý obrázek či jiný křesťanský předmět. To pak vždy zpozorním a začnu se ve vhodnou chvíli pacienta vyptávat – vycítím-li, že je to vhodné – zda je věřící, popřípadě jaké konfese a jaký má „příběh své životní víry“. Mnohdy se dozvídám zajímavá životní svědectví upřímných křesťanů. Je to natolik povzbuzující, že mívám pocit, jako bych nesloužil já jim, ale oni mně. Dovolte mi, abych se s vámi v tomto čísle Českého zápasu, a dá-li Pán, i v některých dalších, podělil o některé z nich.

Pan Petr je obyčejný muž ve středním věku, avšak s neobyčejnou zkušeností. Ale začněme pěkně pořádku. Má milou ženu, dvě zdravé dospívající děti, stabilní zaměstnání. Život ho však před časem začal nudit, a tak, jak sám říká, prostě začal pít. Své chmuřily jednoduše rozptyloval působením alkoholu. Nechal se tímto zdánlivě příjemným společníkem unášet stále častěji. Ani se nenadál a už byl závislý. Zanedlouho to začalo mít negativní vliv na celý jeho život. Děti, které jsou velmi citlivé na výkyvy v chování svých rodičů, k němu začaly pociťovat značnou nedůvěru a postupně se mu oddalovaly. Žena byla zoufalá, veškeré její pokusy o nápravu manžela selhaly. Jednou se pan Petr chtěl opět opít. Jeho stav střízlivosti byl nesnesitelný. Vydal se tedy po schodech do sklepa, kde měl schovanou lahev nějaké lihoviny. Byl tak zaslepený svým cílem, že zapomněl na to, jak i cesta je důležitá. Zakopl a zřít se ze schodů. Při pádu se silně udeřil do hlavy. Poté ležel dole na podlaze a ztrácel vědomí. Jak sám popisuje: „Na jedinou mne obestřelo zářivé bílé světlo, ze kterého jsem cítil lásku. Z toho světla jsem uslyšel přátelský hlas, který mi řekl, že takhle to nepůjde. Jestli chceš dál žít, musíš se od základů změnit.“ Pan Petr se probudil v nemocnici. Asi po dvou dnech se náhle na svůj zážitek z „bezdědomí“ rozpomněl a rozplakal se jako malý kluk. Po svém propuštění z nemocnice přišel k nám na psychiatrii na tzv. detoxikační kúru a poté šel na léčení do protialkoholní léčebny. Ještě před tím však vyhledal společenství křesťanů a nechal se pokřtít. Jeho život se od základů změnil.

Aleš Toman

Z kazatelského plánu**PATNÁCTÁ NEDĚLE PO HODU BOŽÍM SVATODUŠNÍM****Bůh navštívil svůj lid.**

L 7,16b

První čtení Písma: Ž 86,1a.2–4

Tužby:

2. Abychom všichni byli bohatí životem z Ježíše Krista, stali se církví živou a svatou, a tak byli světlem svému národu, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom všichni živým Slovem Kristovým a svou usilovnou péčí byli účinnou pomocí všem unaveným, sklíčeným obavami a ohroženým bezmocí, modleme se k Hospodinu.

Modlitba:

Pane, naše spásu! Hospodine! Skláníme se před tebou. Vždyť ty jsi nás učinil. Bez tebe nemůžeme být. (Srv. Ž 95,6)
Prosíme tě: Mluv k nám neustále v Pánu Ježíši Kristu, který na věky žije a kraluje s tebou, naším nebeským Otcem, v moci Ducha svatého. Amen.

Druhé čtení Písma: Ga 5,25–6,1–10

Evangelium: L 7,11–17

Čtení Písma k obětování: Ž 40,6–9

Čtení Písma k požehnání:

Pane, naše spásu! Hospodine, Bože náš! Nebesa i země ať tě oslavují! Navštívil jsi svůj lid. Svou milostí jsi přikryl náš hřích, který nás soužil. Ano, z bahna jsi nás vytáhl, nenechal jsi nás utonout.

Na věky buď vyvýšeno tvé jméno v Ježíši Kristu, tvém nejmilejším Synu, který k nám přišel v Duchu svatém, aby nás i svět spasil. Amen. Aleluja!

Vhodné písně: 47 nebo 301, 41, 183 nebo 196

RUDOLF MEDEK: HUSITSTVÍ V BOHOSLUŽBĚ, UČENÍ A ŽIVOTĚ CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ 5

Pokračování z minulého čísla
V bohosloveckém myšlení se rozlišuje tzv. materiální a formální princip teologie. Materiálním principem teologie je Boží zjevení, zvláště pak zjevení v Pánu Ježíši Kristu. Formálním principem teologie je způsob, jakým církev k tomuto obsahu přistupuje, jak ho rozpracovává a vykládá. Pokud jde o materiální princip teologie, husité stáli v jednotě víry s obecným míněním tehdejší církve. To znamená, že nepochybovali např. o správnosti trojičních a christologických vět. Pokud jde o formální princip teologie, odlišovali se však velmi významně. Tehdejší církev učila (a Římskokatolická církev tak učí i dnes), že jediným oprávněným a zároveň neomylným vykladačem víry, jejího obsahu, je „Kristem stanovený apoštolát“. Co je ten „Kristem stanovený

apoštolát“, nebylo v době Husově a vůbec v 15. století ještě jasné. Podle jedněch byl to sbor biskupů a tedy koncil, církevní sněm, podle druhých byl to sám papež. Přes tyto různosti jedno bylo společné: jediným oprávněným a zároveň neomylným vykladačem víry je církevní autorita. Tato autorita je tak velká, že svým způsobem stojí i nad samotnými zdroji křesťanské víry, tj. nad Písmem a nad církevní tradicí. Velmi výmluvné svědectví o tom vydává husitský kněz Martin Lupáč, jeden z účastníků basiilejského jednání o kompakтата. Ve svém spise „Hádání o kompakтатаch“ (vydalo naše církevní nakladatelství Blahoslav v roce 1953) vypravuje, že když tam husité obhajovali podávání večeře Páně pod obojí způsobou a pro své stanovisko se dovolávali apoštola Pavla, „jeden biskup znamenitý, pr-

chlivosti a hněvu plný, slintaje a nohou v zem dupaje, řekl: Byť pak svatý Pavel s nebe sestoupil, nebudeť on nás učiti.“ Je to stanovisko, které svého času zaujal i kostnický koncil, když odmítl žádosti Husovy, aby ho z Písma usvědčili, jestliže bloudí, a žádal po něm, aby se bezvýhradně podrobil výroku církevní autority, která tu stála jako poslední a nejvyšší instance ve věcech víry a mravů. Hus tento formální princip církevní autority nikdy nepřijal a nepřijali ho ani husité, ba ani ti nejmírnější mezi nimi, kteří se velice snažili o jednotu s římskou církví, a postavili proti němu princip zcela jiný. ČČSH tento zcela jiný princip od nich přijala a ve svém učení ho formulovala jako princip (zásadu) „svobody svědomí“.

Pokračování příště

Nad Písmem**BŮH NAVŠTÍVIL SVŮJ LID**

L 7,11-17

Nedaleko Nazaretu, v němž vyrůstal s rodiči a sourozenci Ježíš, směrem jihovýchodním, na úpatí hory Tábor, ležící malé městečko Naim. V něm stojí opuštěný a léta neudržovaný kostelík, který patří řecké ortodoxní církvi, a blízko něj stojí mešita. V tom malém měste se kdysi udál zázrak, který znamenal evangelista Lukáš - vzkříšení z mrtvých. Divotvůrcem byl Ježíš, který vrátil do života chlapce.

Co se vlastně stalo? Ježíš a jeho průvodci vcházejí do městečka a proti nim jde průvod. Je to průvod smutčiny. V čele průvodu jsou nosiči s márami a na nich spočívá nehybné mladé tělo. Hned za márami jde smutkem ztrápená žena, matka. Za ní zástup sousedů. Matka hlasitě nařiká a v jejím pláči Ježíš slyší slova: „Mé jediné dítě, má naděje, má jediná radost... Muže nemám a teď už ani dítě...“ Mohli bychom popustit uzdu představitelství a ještě více dokreslovat situaci, ale proč? Podstatné leží někde jinde. Zemřel mladý člověk. Byl přerušen mladý život. Jaká je to škoda! Vždyť každý život vzniká, aby byl žit. Ať jde o člověka, ať jde o zvíře. Osířela žena, která se už jednou musela dívat do hrobu. Do hrobu manželova, toho, kdo byl pro ni nejbližší. Měla-li pěkné manželství, pak ji ta ztráta nepřebolela. Navíc vdova ve starověku neměla lehký úděl. Písmo se jí na mnoha místech zastává. Od knihy Exodus až po listy apoštolské slyšíme stejné výzvy: „Žádnou vdovu ani sirotka utiskovat nebudete. Jestliže je přec budeš utiskovat a oni budou ke mně úpět, jistě jejich úpění vyslyším.“ (Ex 22,22) „Hleďte právo ... ujímejte se pře vdovy.“ (Iz 1,17) „Pečuj o vdovy, které jsou skutečně opuštěné.“ (1 Tim 5,3). Ženy, které ztratily manžela i dítě, říkají, že ztráta muže je bolestná, ale ještě bolestnější je ztráta dítěte. Je to proto, že matka nosila dítě pod srdcem? Je to proto, že starostlivost o dítě zůstává, i když je matce třeba osmdesát let a dítěti šedesát? Jistě je i mnoho dalších důvodů.

Ten, kdo je jednou zkoušen, nemusí být zkoušen vícekrát. Proto se Ježíš s litoostí zastavuje u nebohé matky a těší ji: „Neplač!“ Proto přistupuje

k mářám a slovem plným moci mění situaci. „Chlapče, pravím ti, vstaň!“ A protože v Ježíši promluvil Bůh, smrt ztratila nad mrtvým svou moc a chlapec se vrátil do světa živých.

František Kovář v Malé bibli píše, že tento zázračný příběh byl zaznamenán jako zvěst víry a volání k víře. Bůh biblické víry je Tvůrce života i život sám a smrt je jeho nepřítel. Vzkříšením z mrtvých se Ježíš Kristus projevil jako přemožitel a Pán smrti. V tomto Pánu má věřící záruku svého vzkříšení a věčného života. Písmo hovoří o těchto zázracích, aby byl oslaven Bůh. Aby byl oslaven člověk poselstvím, že Ježíš má neomezenou moc. Měl ji za pozemského života a má ji i dnes. Bůh tvoří život. Člověk má svůj život i životy ostatních chránit a udržovat. Je smutné, že mladí lidé pro krátkodobé pocity slasti hazardují se svými životy, ať už jde o zvyšování adrenalinu nějakou riskantní činností nebo požívání omamných látek. Pomníčky u silnic, akce záchranářů při hledání utonulých pod jezy, smrtelné pády z vrcholů hor, statistiky o počtech mladistvých narkomanů zemřelých na předávkování a mnohé jiné jsou svědectvím o předčasně a zbytečně ukončených životech lidí, kteří byli povoláni do života s jedinečným posláním. Jako by nestačily pohromy v podobě smrtelných nemocí, živelných událostí, těžkých psychologických problémů, které postihují i mladé lidi, ba i děti.

Ježíš má život ve veliké úctě. Jen skrze něj pak ti, kdo zůstávají a oplakávají ztracenou mladou bytost, mohou nalézt nový smysl života. Jen skrze něj a v něm - a není to vůbec lehké a rychlé.

Druhý text této neděle, kterým je list Galatským, závěrečný verš páté kapitoly a prvních deset veršů kapitoly následující, upomíná na Božího Ducha. „Bratři, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehł pokušení... Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.“

Děti a vnoučata nám zase po prázdninách nastoupily do škol. Žel, někde to tak není, protože velká voda, která od roku 1997 už potřetí pustoší naši zem, některým vzala nebo poškodila jejich domov i jejich školu. A děti vidí tvrdou realitu, že člověk není zcela pádem svého života, že dospělí, jejich útočiště, jsou bezmocní a bezradní. A možná plní hněvu. Může tato tvrdá lekce od přírody být k něčemu dobrá? Může přivést celý národ k hlubšímu přemýšlení o našem způsobu života? Může vyvolat touhu po vlivu Božího Ducha, který by více ovlivňoval naše lidské chťení a konání?

Rodino víry, nelitujme času, který vydáme na modlitby za postižené ztrátami blízkých nebo ztrátou domova. Hledejme způsoby, jak účinně pomoci, a přesvědčme sami sebe, že my máme víc než potřebujeme. Přinášejme živého a jednjajícího Krista skrze naše myšlenky, slova a skutky. Dovolme Ježíši Kristu, aby skrze nás křísil naději, víru a lásku v druhých. Aby křísil nový život.

Ema Blažková

Pane, počátek září je jedním z malých počátků v běžném roce. Tolik jsme se těšili na léto a jeho krásu. Nádherou rozkvetlou přírodu, teplé dny a dlouhé vlahé večery. Na výlety, procházky a hlavně na setkání s rodinou a přáteli, bez sledování ručiček na hodinách. A na jedinou jsme úzkostně sledovali ty hodinové ručičky a spolu s nimi oblohu a hladiny řek i potoků a potůčků. Počátek září je nám počátkem strachů a úzkostí, co bude, až přijde chlad a mlhy a plískanice, když jsme ztratili domov a s ním jedinou jistotu. Někteří říkají, že máme hledat i jinou jistotu. Tu tvou. Pane, pomoz! Pošli své anděly, možná jsou dnes v džínách, možná přijíždějí na motorkách nebo kolečkových bruslích, možná jsou úplně jiní, než si je představujeme, jen je, prosíme, pošli a nám pomoz uvěřit, že jsou tu pro nás. Že jsi je poslal, abychom tobě byli vděční, abychom odvrhli svůj strach. Ty nás neopustíš, že ne?

ZVONY Z TAIZÉ

Dokončení ze str. 1

na sebe působit dotek živého Boha. Protože v tu chvíli ho opravdu cítíte. Máte neochvějnou jistotu, že je mezi vámi. Teď, v tomto okamžiku, cítíte jeho dotek. To, co jsem prožila při těchto modlitbách, se nedá slovy popsat. Obrovský pocit štěstí, klidu a pokoje po několika dnech vystřídal pláč. Přišel sám od sebe, nečekaná a nešel zastavit. Ale v tu chvíli zoufalého pláče jsem najednou cítila, že nejsem sama. Že on stojí vedle mě. Najednou přestaly přicházet myšlenky, cítila jsem, jak mě opouštějí všechny staré bolesti a trápení, které jsem v sobě nesla spoustu let a které jsem teď a tady jemu odevzdávala. Dotkl se přímo mého srdce a já už jsem cítila jen klid a mír. Pociťte nevyslovné štěstí, obrovskou jistotu, že Bůh opravdu existuje a je s námi. A nechce po nás nic. Jen to, abychom se ztišili a naslouchali. A pak k nám přijde a dá nám pociťt svoji přítomnost. Na tomto svatém místě jsem odložila celou svoji minulost.

Kromě modliteb a jídla jsou na pořadu dne tzv. ranní úvody. Na nich vždy jeden z bratrů vede biblickou hodinu

pro skupinu lidí přibližně stejného věku. Z této hodiny vyplynou otázky k zamyšlení a odpoledne se potom schází menší skupinky, které o ranním tématu diskutují. Každý člověk ve skupině vyjádří svůj názor, což je pro všechny nesmírně přínosné, protože pohled lidí na danou věc je pokaždé jiný a tak se všichni navzájem velmi obohacují. Že při tom vznikají nová přátelství, snad není potřeba dodávat. Lidé se sobě navzájem otevírají a každý z nich je za toto křehké pouto vzájemné důvěry a blízkosti vděčný. Je to opravdu nádherný pocit, když lidé, kteří se ještě včera neznali, navzájem sdílejí svoje radosti a někdy i bolesti, které si v sobě nesou.

Tak nám utíkal jeden den za druhým. Všechny dny, které nám byly na tomto svatém místě vyměřeny, byly požehnané od rána až do večera. Ani minutu jsme neprožili naprázdno. A když jsme měli chvíli volnou, chodili jsme na procházky celým městečkem a pozorovali, jak se baví mladí lidé. Velice nás překvapilo, co jsme viděli a co se naprosto neslučuje s tím, na co jsme zvyklí z našeho běžného života. Mladí lidé bavící se jako malé

děti (bez alkoholu či jiných povzbuzujících látek), hrají různé hry (např. Zlatá brána otevřená, šachy...), zpívají a tančí nebo sedí a čtou Bibli. Že je to neuvěřitelné? Ano je, ale je to tak. Kdybych to neviděla na vlastní oči, nevěřila bych. Změnilo to můj názor na dnešní mladou generaci a zase věřím, že svět ještě není úplně ztracený.

Při loučení s Taizé ukáplu hodně slziček. Návrat do reality byl těžký. A kdyby se mě dnes někdo zeptal, co je Taizé? Odpovím toto: „Ráj na zemi, který by měl poznat každý člověk, věřící i bez vyznání, protože kdyby lidé všude ve světě žili jako tam, už bychom tady dnes měli nebe na zemi.“

Po návratu domů mi bylo hodně smutno. Znovu jsem chtěla slyšet zvony zvoucí k modlitbě. A tak jsem si vybalila z kufru ikonu Pána Ježíše, kterou jsem si přivezla, sedla jsem si před ni a ztišila se. A zvony se rozezněly. Naplno. Teď už vím, že mi nemusí být smutno. Jsou uloženy hluboko v mém srdci a rozezní se pokaždé, když je budu chtít slyšet.

**Jana Barбора
z Prostějova**

Ze 17. ročníku varhanického kurzu - viz str. 1

Úsměvné či smutné?

Milé sestry a bratři,

žen duchovních slouží v naší církvi víc než polovina. K prvnímu vysluhování svátosti svěcení kněžstva ženám došlo už v roce 1947. Přesto není o této průlomové události ve Sborníku k 90 letům Církve československé husitské ani zmínka. Netušila bych to. Z ekumeny i z prostředí mimo církev se mne ptali, zdali je to chybou redakce nebo zda „nejdou po krku“ mně, neboť tam není zmínka ani o první ordinaci ženy biskupky v roce 1999. Je tam však zmíněn „každý práskací a škodlivý“... Rozesmálo mne to. Přitom nejde, prosím, o mé jméno, tou biskupkou mohla být sestra Brázdilová, Košíčková, Wienerová, Kaňáková - kterákoliv z vás. Jde o věc. Přelomové události nejen naší církve opomenuty... Málem k tomu došlo i na průvodní výstavě k výročí.

Možná je kněžské svěcení žen tak samozřejmé, že to historikům ani na rozum nepřišlo. Možná je vše jen znamení doby, pohlédnete-li na foto české vlády.

Ale snad je to i nadějeplné - dožijeme-li 100. výročí, snad ve sborníku budete nejméně dvě biskupky.

Jana Šilerová

P. S. Nedávno přidala Římskokatolická církev k varování před hříchem pedofílie, schizmatu a hereze i kněžské svěcení žen. To se u nás snad nestane.

Modlitba z dovolené

Můj milý Otče, musím potvrdit, že tyhle lesy jsi stvořil nádherně a letos jsi jim dal tolik vláhy, že vyrostlo i spousta hub – nádherných hřibů! A že mi stále dáš zrak, abych je viděla. Před chvílí jsem zrovna jednoho hřibu sebrala slimákoví, který se na něj už-úž chystal. Pravda, uznávám, že to bylo trochu nesporné, je chudák proti mně malý a pomalý, ale já jen využívám darů tvého tvoření, pravda? Ostatně měl hned vedle chutnou holubinku, kterou jsem mu tam nechala.

Ty víš, že tu žijeme v chalupě úplně primitivně, bez elektriky, vodu si dovážíme a máme tu dvě budky-kadibudky. Ale je to ráj, i když je deštivo, protože jsme si nadělali spousta dřeva a můžeme si večer zatopit v kamnech.

A když je krásný večer, uděláme si ohýnek a na verandu u chalupy zavěsíme lampiony. A povídáme si a jsme tobě i jeden druhému blíž.

A ještě ti musím poděkovat, že když jsme potřebovali, aby nepršelo, neb zatékalo střechou a museli jsme kvůli tomu vyklidit půdu, že jsi celý den nedštil, když jsem tě prosila a zpívala ti „Skoň se k nám svou milostí“, a že jsi nám dopřál i vlahý večer po celodenní práci, takže jsme si opekli maso na ohni, a až když jsme utahaní zalezli do postelí, spustil jsi tu bouřku.

Bud' nám i nadále milostiv, bez tebe nejsme nic, s tebou ale dokážeme všechno, čeho je ten den zapotřebí.

Tvoje Míša

Slavnostní bohoslužba v Mirovicích

Při bohoslužbě 5. září od 14 h přijme svátost bířmování několik nových členů Církve československé husitské. Svátost bude vysluhovat plzeňský biskup Mgr. Michael Moc. Po skončení bohoslužby bude slavnostně uveden nový krátký film s názvem "Husité vítězí".

(rst)

IN MEMORIAM JIŘÍHO KALENSKÉHO

Životní pout' ThLic. Jiřího Kalenského, skončená v pátek 13. srpna ve věku 79 let, byla tak jako celé jeho generace sem tam posetá růžemi, symboly lásky, a vystlána trny, symboly bolesti; v případě Jiřího byly ony růže zvláště trnité a zarostlé do hloží.

Nacistická okupace Československa, válečný stav a stanné právo představovaly pro všechny čas smrtelné nejistoty a napětí z očekávaného konce, který se nedá ztotožnit s ničím, co potom následovalo. Pro - z hlediska uplatňovaných nacistických neřadů - židovské nebo položidovské rodiny, byla to doba aktuálního utrpení a tragédií, jež snad nemají v dějinách srovnání. Tragická oběť se nevyhnula ani rodině, v níž se Jiří narodil. Se jménem Jiří Karpe nakrátko studoval se mnou (a + Oldřichem Fífernou o třídu níž) na klasičtém gymnasiu v Praze - Žižkově v tehdejší Dvořákově ulici, jež bylo prohlášeno za „vzorný ústav“. Vedle přísného ministerského dohledu bylo pro nás studenty kladem, že tu vyučovali docenti uzavřené Karlovy univerzity. Jiří musel ústav opustit; svá středoškolská studia po válce dokončil - spolu s Drahomírou Soukupovou, provdanou Tenglerovou a starším Jiřím Kosteckým - na reálném gymnasiu na Sladkovského náměstí, kde byl členem učitelského sboru tehdejší žižkovský farář ThDr. Rudolf Horský. Jednota mládeže ČČS na Žižkově, jež nás duchovně formovala, měla tehdy asi 200 členů. Jiří, Dáša, Oldřich a já, když jsme dosáhli vyššího gymnasia (kvinta až oktáva), stali jsme se horlivými učiteli nedělní školy, jež v ČČS organizoval náš bratr farář. Za té doby každou neděli chodilo do sboru asi sto dětí. Učitelská praxe byla dobrou přípravou pro duchovenské působení. Jiří byl vysvěcen 10. 10. 1954 patriarchou Františkem Kovářem. Nastoupil do duchovenské služby v nově zřízené plzeň-

ské diecézi, jejímž zbožným a citlivým biskupem byl Arnošt Šimšík, někdejší spolupracovník Farského jako katecheta a později vinohradský farář. V této diecézi jsme se s Jiřím setkali jako duchovní, i se spolužáky Josefem Špakem a Jiřím Bauerem. Drželi jsme spolu jak při opravě budov sborů, tak i v teologických projektech v okrscích, synodách nebo v teologickém poradním sboru. Jiří vystřídal řadu obcí: působil jako kazatel v Blatné, jako farář v Tachově, Českém Krumlově, Stříbře, ve Stodu, v Plzni-Západ, v Hluboké, v Kadani a ve Strakonici. Řekli bychom: typický venkovský farář - ano, byl horlivý liturg, rád kázal a čilý ve styku s lidmi, jeho praktickou činnost spojovalo hluboké teologické myšlení, jež došlo pozornosti i u vynikajícího katolického ekumenika prof. Kubalíka. Právem: Jiří byl motorem hnutí tehdy mladé duchovenské generace přijímání lidu, rozumí se pod obojí, každou neděli, namísto do té doby vžitého „zástupného“ přijímání pouze duchovního. Lid přijímal po „velké zpovědi“ většinou jen o hlavních svátcích církevního roku nebo jiných slavnostech. Přijímání lidu stmelilo náboženskou obec a přineslo mnohé požehnání a rozvážení víry. Hnutí za osobní, formující hlubší liturgickou zbožnost, bylo specifickou z husitské tradice vycházející spontánní odpovědí Církve českoslo-

venské na sekularizační tlak státního ateismu. S myšlenkami teologického personalismu, domýšlejšího humanitní ideály české filosofie důrazem na osobní odpovědnost a lásku, v době útlaku náboženství podstatným způsobem udržovalo naději na svobodu víry a svědomí, jež patří historicky i filosoficky k východisku a ideálům demokracie. Za tento tichý, ale zásadní přínos naší církve k národnímu osvobození patří vděk desítkám duchovních, kteří v čase ponižování kněžského úřadu a duchovenských rodin, tak jako Jiří, sloužili tam, kam je církev poslala. Po zásluze byl Jiří povolán od 1. 9. 1977 do tehdy prestižního postavení přednosty I. ideového odboru Úřadu patriarchy. Tam rozvíjel metodu práce a projekty, stanovené VI. sněmem v r. 1971, usilující o duchovní jednotu církve. Od 1. 1. 1987 přešel jako přednost - tehdy transformovaného úřadu ústřední rady - do právně-hospodářského odboru. Po pěti letech navrátil se ke své výchozí bohoslovecké disciplíně a stal se přednostou oddělení 1/3 ústřední duchovní péče. Svě duchovenské působení dovršil jako farář v Radotíně, od r. 2000 externě.

Jiří byl svou osobní historií postavou výraznou a duchovně svěbytnou. Zároveň však svou neúnavnou a věrnou i skromnou službou zosobňoval to nejlepší v generaci, jež dozrávala v době války a podstatnou část svého duchovenského působení nesla tíhu a horko dne kněžské služby v době ponižování státním ateismem. Zakoušel - tak jako jeho generační druhové - lásku i bolest v prostředí církve i útlak a úctu mimo ni. Věřme a vyznáme, že ten, který nesl tmovou korunu až na kříž a byl vzkříšen a Otcem oslaven, dá paprsek své nebeské slávy padnout na pokorného, houževnatého a vzdělaného služebníka Jiřího.

Zdeněk Kučera

ZPRÁVY

Koncert v Táboře

Náboženská obec Tábor, Město Tábor a Nadační fond Města Tábor zvou v rámci festivalu „Táborská setkání 2010“ 11. září na komorní koncert souboru Matoška, který se koná ve Sboru Božích bojovníků od 17 h. Zazní díla českých a světových skladatelů a skladby z vlastní tvorby. Účinkují: Eva Matošková - zpěv, elektrofonické varhany, klavír, Martin Matoška - violoncello, Štěpán Matoška - kytara, Dalibor Matoška - violoncello, fagot, elektrofonické varhany, klavír.

(no)

Výročí v Radotíně

Srdečně vás zveme do radotínské náboženské obce dne 12. září od 9 h. Připomínáme si jak výročí naší církve, tak jubileum náboženské obce Radotín. Od 9 h zahajujeme bohoslužbou, od 10 h posedíme společně nad úryvky z kroniky náboženské obce. Ve 12 h bude společný oběd a odpoledne se vydáme po stopách zakladatelů naší obce na Zbraslav.

Srdečně zve rada starších

(rst)

Výstava v Čelákovících

Ve dnech 25. září - 17. října můžete v Městském muzeu Čelákovice zhlédnout výstavu k 90. výročí naší církve a 75. výročí položení základního kamene Husova sboru v tomto městě.

Jste srdečně zváni.

(rst)

Od Husa k dnešku

Výstava k 90. výročí Církve československé husitské v Novoměstské radnici v Praze: 13. září - 10. října. Srdečně zveme na vernisáž, která se koná dne 13. září od 17 hodin v prostorách Novoměstské radnice.

Program:

* Zahájení - bratr patriarchy Tomáš Butta

* Literárně hudební pořad „Z pramenů české reformace“ v podání umělců Alfréda Strejčka a Štěpána Raka

* Uvedení výstavy - PhDr. Bohdan Kaňák, Ph.D.

Výstava bude přístupná úterý až sobota 10-17 hodin.

Projekt je realizován s finanční podporou Městské části Praha 2 a Ministerstva kultury ČR. Záštitu převzala starostka Městské části Praha 2 paní Jana Černochová.

(red)

Přednáška o M. J. Husovi

Přednáška ThDr. Martina Chadimy, Th.D. "Skutečné důvody upálení Mistra Jana Husa" se koná 16. září od 17 hodin v prostorách výstavy „Od Husa k dnešku“ v Novoměstské radnici v Praze 2.

(red)

Konference k 90. výročí

„Výzbrojení vírou, láskou a nadějí.“

1 Te 5,8

V prostorách Novoměstské radnice v Praze se koná 18. září od 10 h Konference k 90. výročí Církve československé husitské. Na tuto konferenci srdečně zveme duchovní a zástupce náboženských obcí Církve československé husitské i další zájemce.

Program konference:

* 10.00 - Bohoslužba za vedení patriarchy a biskupského sboru

* 11.30 - Ocenění osobností ČČSH in memoriam - Berta Mildová-Bilková (osobnost představí Mgr. Martin Jindra), Alois Tuháček (osobnost představí Mgr. Miroslav Palčovič)

* 13.00 - Přednáška prof. PhDr. ing. Jana Royta - "Umění a architektura v utrakvistu a reformaci" a „Chrámové stavby ČČSH“

* 14.00 - Pozdravy hostů z ekumeny a veřejného života

* 15.00 - Prezentace služeb církve: - duchovní hudba (zajišťuje PaedDr. Zdeněk Kovalčík)

- diakonie (zajišťuje Mgr. Hedvika Zimmermannová)

- specifické duchovenské služby (zajišťují pplk. Mgr. Jan Kozler, Mgr. Aleš Jaluška a Mgr. Miroslava Mlýnková)

* 18.00 - Modlitební zakončení ve sboru knížete Václava na Zderaze za vedení Mgr. Emy Blažkové a Mgr. Daniela Majera

(red)

Setkání duchovních

V sobotu 18. září se na Novoměstské radnici bude konat setkání duchovních a zástupců náboženských obcí, zaměřené na jubilejní rok církve.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 6. 9. - 20 hodin

Mozart, Gounod, Dvořák
Consortium Pragense Orchestra,
Š. Heřmáneková - soprán,
M. Laštovka - trubka

* 7. 9. - 17 hodin

Bach, Händel, Purcell
M. Pšenička - varhany,
Z. Šedivý - trubka,
J. Šedivý - trubka

* 8. 9. - 17 hodin

Bach, Telemann, Händel
M. Šestáková - varhany,
V. Kozderka - trubka

* 9. 9. - 17 hodin

Mozart, Händel, Franck
PRAGUE MOZART TRIO,
Y. Škvárová - mezzosoprán

* 10. 9. - 17 hodin

Vierne, Händel, Mozart
H. Jonášová - soprán,
B. Rabas - varhany

* 10. 9. - 20 hodin

Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle,
Y. Škvárová - mezzosoprán

* 11. 9. - 17 hodin

Bach, Schubert, Albinoni
J. Pokorná - varhany,
M. Kejmar - trubka

* 11. 9. - 20 hodin

Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle,
Y. Škvárová - mezzosoprán

* 12. 9. - 14 hodin

Benefiční koncert
Vegår Vocale (Norsko)
* 12. 9. - 17 hodin
Bach, Händel, Purcell
M. Pšenička - varhany,
Z. Šedivý - trubka,
J. Šedivý - trubka

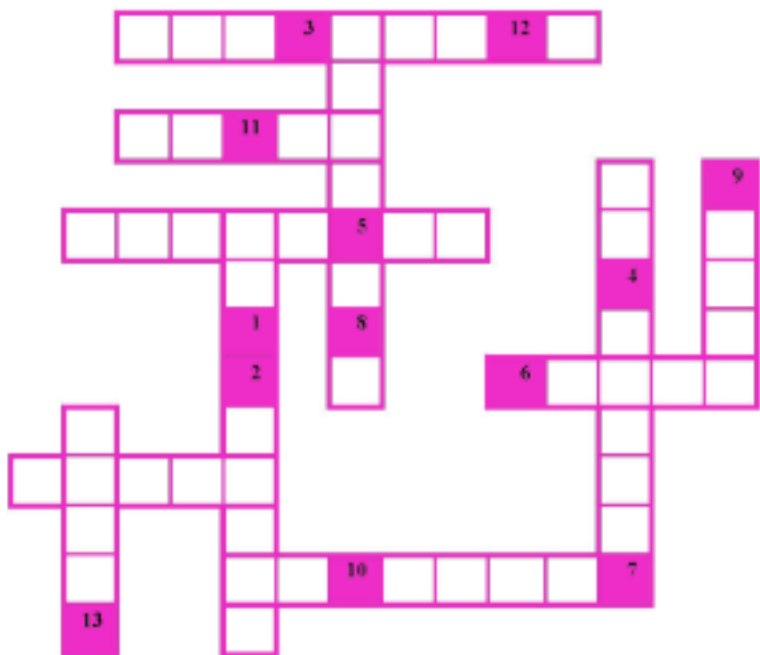
* 12. 9. - 20 hodin

Händel, Orff, Strauss, Bizet
Prague Brass Ensemble

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

SYN VDOVY Z NAIM

Doplňte slova podle počtu jejich písmen vždy shora dolů a zleva doprava.

9 písmen: doprovází, navštívit, oslavovat
8 písmen: učedníci, vzkřísit, zastavit
5 písmen: bázeň, dotek, matka, název, vdova

(Řešení z minulého čísla: Nemějte starost. Nežije u nás kolibřík, hadilov a plameňák.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@csh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

Z EKUMENY

ERC UDĚLILA ZÁŠTITU EKUMENICKÉMU PROJEKTU "BIBLICKÝ IMPULZ"

Předseda Ekumenické rady církví v ČR, Mgr. Joel Ruml, společně s místopředsedy ing. Danielem Fajfrem a Mgr. Dušanem Hejbalem, udělili záštitu ekumenickému projektu pro studenty Biblický impuls. Záměrem projektu je přispět k ekumenickému dialogu a spolupráci studentů napříč církvemi. Právě Bible má pomoci všechny účastníky sjednotit a smysluplně prožít společný čas. Biblický impuls je vlna malých studentských akcí na začátku školního a akademického roku v říjnu tohoto roku s cílem seznámit věřící studující na stejné škole, fakultě, koleji či internátu a podpořit čtení Bible. Biblický impuls se bude konat po celé České republice. Projekt je organizován signály.cz, o.s. Podporu projektu již vyjádřilo Vysokoškolské katolické hnutí ČR, Sekce pro mládež ČBK, Česká biblická společnost a Karmelitánské nakladatelství.

Další informace o tomto projektu lze nalézt na www.biblickyimpulz.cz.

ERC

PAPEŽ NEPŘIJAL DEMISI DVOU IRSKÝCH BISKUPŮ

Benedikt XVI. nepřijal demisi dvou pomocných biskupů dublinské arcidiecéze, kteří ji nabídli po zveřejnění zprávy tzv. Murphyho vládní komise o násilí a zneužívání mladistvých v Irsku. Prozradil to jen mimochodem ve svém pastýřském listě dublinský arcibiskup Diarmud Martin.

Jde o dva ze čtyř biskupů, kteří tak učinili během posledního roku: Eamonn Walsh a Raymond Field. Oba jmenovaní biskupové figurovali ve zmíněné vládní zprávě, ačkoli nebyli viněni z ničeho konkrétního. Demise jiného biskupa, mons. Jamese Moriartyho přijata byla. Metropolita Dublinu zároveň oznámil, že role obou biskupů v arcidiecézi bude teprve přesněji stanovena.

Ve svém pastýřském listu arcibiskup Martin přiznal, že největší výzvou pro církve v Irsku je předávání víry nejmladším. Třístránkový list je však věnován speciálním pastoračním a nikoli personálním otázkám. Je v něm řeč zejména o roli rodičů při utváření víry dětí a o potřebě jejich účasti na svátostném životě farnosti a církve. V Irsku dále pokračuje apoštolská vizitace v diecézích a řeholních řádech, která má pomoci při obnově tamější církve.

RaVat

V TAIZÉ SI PŘIPOMNĚLI 70 LET OD VZNIKU EKUMENICKÉ INICIATIVY BR. ROGERA

V Taizé se konaly oslavy 70. výročí příchodu zakladatele zdejší ekumenické komunity, br. Rogera Schutze, do této burgundské vesničky, a připomínka 5. výročí jeho tragické smrti. 16. srpna 2005 byl totiž během večerní modlitby zavražděn psychicky nemocnou ženou.

Již v sobotu ráno konali v Taizé zádušní pobožnost mniši Rumunské pravoslavné církve. Večerní modlitba se pak na rozdíl od běžného zvyku začala procesím z louky nedaleko vesnice. Mladý Ital Matteo se totiž toho dne stal řádným členem komunity. Obdržel bílý hábit, který nosí její členové na modlitební shromáždění. Potom všichni navštívili hřbitov u nevelkého románského kostelíka, kde je pohřbeno tělo bratra Rogera a kde byla ten večer umístěna kopie - jeho srdci blízké - koptské ikony z Egypta, znázorňující přátelství s Ježíšem. Odtamtud pak asi 5 tisíc přítomných mladých lidí přešlo do kostela Smíření, kde se konala druhá část modlitby. Bylo přečteno evangelium o Zmrtvýchvstání Páně a zapáleno několik tisíc malých svíček, které si každý přinesl. Jedinými slovy, která byla toho večera pronesena, byla modlitba bratra Aloise, který v ní vyjádřil vděčnost Bohu za život bratra Rogera.

RaVat

ARCIBISKUP DUKA PŘIJAL STŘELKYNI MARUŠKOVOU

Arcibiskup pražský Dominik Duka přijal v Arcibiskupském paláci v Praze Lenku Maruškovou, nejuspěšnější členku české výpravy na mistrovství světa ve sportovní střelbě, které se konalo v Mnichově. Arcibiskup je velmi otevřený všemu, co se děje i mimo církve, a sleduje také výkony českých sportovců. Lenku Maruškovou chtěl osobně poznat a poblahopřát jí k úspěchu. Na soukromou audienci bez přítomnosti novinářů mu Marušková přivezla ukázat svou střeleckou výbavu i dvě čerstvé medaile z mistrovství světa. Střelkyně si na památku odnesla sošku Pražského Jezulátka, kterou jí arcibiskup daroval. "Jsem ráda, že jste na tomto místě právě vy, otče arcibiskupe, protože dokážete oslovit širokou veřejnost včetně skupiny nevěřících a protože se zajímáte i o nás, sportovce. Velmi si toho vážím," řekla Marušková, která v roce 2004 jako devatenáctiletá vybojovala stříbrnou medaili na olympijských hrách v Aténách.

www.christnet.cz

„POPULARITA“ EUTHANASIE V HOLANDSKU ROSTE

Euthanasie je v Holandsku stále „populárnější“. Počet osob, které se rozhodly pro tzv. „krásnou smrt“, vzrostl v porovnání s minulým rokem o 13 %. Organizace pro lidská práva a na obranu života varují před šířením „holandského modelu zdravotní péče“, který je ve své podstatě popřením jakékoli zdravotní péče. Jenom v uplynulém roce bylo v Holandsku zaznamenáno 2 636 případů euthanasie, což představuje 2 % všech úmrtí. Devět lékařů bylo obviněno z toho, že překročili meze, které stanovuje zákon pro možnost zabití pacienta pomocí euthanasie.

RaVat